

Hænderne ovenpaa og sagde med et mæt Suk: „Naar man har naaet min Alder, gør man vist fornuftigst i at betragte sig som en allerede hedengangen. Man har da kun tilbage at drage Om-sorg for en anstændig Begravelse.“

Fru Engelhardt lo.

„Nu ser De virkelig for sort paa Tilværelsen. Hvad skulde saa vi stakkels Fruentimmer sige? . . . Se til den gamle Ritmester Frick derinde, han er toogtres og fører sig endnu i Dansen som en ung Løjtnant. Jeg er overbevist om, han gør endnu Erobringer blandt Damerne . . . Ak nej, Mændene har i Deres Alder endnu megen Lykke ivente.“

Neergaard bøjede sig for hende.

„Jeg takker Dem, Frue, for Deres ved Baaren holdte trøstelige Tale. Jeg veed jo nok, at man — saavel Mænd som Kvinder — i vore Dage forstaar den Kunst at bevare en ret frap-pant Ungdomsfriskhed endog temmelig højt op i Alderdommen, paa lignende Maade som man har lært at konservere Grønærter, Asparges og andet Sommergrønt. Men saadan en gammel hen-kogt Ritmester er mig nu alligevel en Vederstyggelighed. Nej, man skal resignere i Tide, give Ungdommen, hvad Ungdom-mens er . . . saa sparer man sig mangan Genvordighed. Og af Genvordigheder kan man jo i min Alder have tilstrække-ligt endda. Gigten, Fordøjelsesbesværighederne, Havresuppen, Stensmerterne og Operationsbordet — det er de reelle Værdier, man har tilbage, naar man er kommen paa den forkerte Side af de fyrre.“

„Og saa Minderne,“ kom det blødt henkastet fra Fru Engelhardt. „De gode Minder, Neergaard . . . dem glemmer De.“

„Minderne? . . . Hm! . . . Er de ikke ogsaa saadan en Slags henkogte Varer, skabte til fattig Vintertrøst for Tabet af den Sommer, der svandt? Nej, lad os ikke tale om Minderne! De er jo bare en Plage mere, . . . det er jo netop dem, der, efterhaanden som vi ældes, faar os til at føle alle Livets Tildragelser som en bestandig svagere og mere trættende Gentagelse.“

„Aa, De er aldeles umulig iaften. Men jeg undskylder Dem. De er syg, Neergaard, . . . De lever sikkert altfor uregel-mæs-